

at lade alle Skranker falde. Flertallet mener herefter ikke at kunne tiltræde, at man principielt gaar bort fra det saavel i den gældende som i den tidligere Næringslov opstillede Krav om, at den, der ikke opfylder visse Vandelsbetingelser, kun kan erhverve Næringsbrev efter en nærmere Undersøgelse af den paagældendes Forhold.

Naar man ud fra principielle Betragtninger mener at burde forlade Begrebet vanærende Handling og Institutet Fortabelse af de borgerlige Rettigheder vil det som før nævnt være fornødent i Stedet at sætte en vis bestemt Straffegrænse, uanset at denne som alle skarpe Grænser i visse Tilfælde kan komme til at virke med nogen Stivhed. Hvor Grænsen skal sættes, maa altid i nogen Grad bero paa et Skøn. Flertallet har samlet sig om at foreslaa, at Grænsen sættes ved 4 Maaneders Fængsel, idet en Straf af Fængsel paa 4 Maaneder eller derover normalt viser, at den paagældende Lovovertrædelse har været af en vis grovere Karakter.

Mindretallet udtaler: Afgørelsen af Spørgsmaalet, om Lovgivningsmagten bør fastsætte Vandelsbetingelser for Udøvelsen af almindelig bunden Næring, maa bero paa en Afvejelse af Fordele og Ulemper derved, og naar Samfundet staar overfor den Opgave at underkaste hele det bestaaende Lovkompleks om Fortabelse af borgerlige Rettigheder en til Bunden gaaende Undersøgelse, kan der efter Mindretallets Formening kun lægges ringe Vægt paa selve dette, at den bestaaende Ordning i Princippet har været gældende fra gammel Tid. Mindretallet ønsker dog i denne Forbindelse af fremhæve, at den efter Næringsloven af 1857 indtil den 1. April 1932 gældende Ordning, hvorefter overhovedet ingen Straf lavere end Forbedringshusarbejde kom i Betragtning som Hindring for Ud-færdigelse af Næringsadkomst, ikke vides nogen Sinde at have givet Anledning til Ulemper, og at Næringslovskommissionen da heller ikke til Støtte for den af Kommissionen fore-slaaede, ved Næringsloven af 1931 lovfæstede Skærpelse af Vandelsbetingelserne har paa-beraabt sig indvundne Erfaringer.

Naar nu henses til de overordentlige, ofte til det haabløse grænsende Vanskeligheder, der møder Bestræbelserne for at gøre straffede Personer til nyttige Borgere, maa efter Mindretallets Formening enhver Lovbestemmelse, der forøger disse Vanskeligheder, uden at dette nøje kan begrundes i samfundsmæssige Hensyn, vække saa alvorlige Betænkeligheder, at det ikke gaar an at slaa sig til Ro med, at Antallet af de Personer, som Lovbestemmelsen faktisk rammer, absolut set er ringe.

Som af Flertallet forudsat kan alene to Hensyn begrunde, at Lovgivningen fast-sætter Vandelsbetingelser for Adgangen til at drive almindelig bunden Næring, nemlig et vist samfundsmoralsk Hensyn og Hensynet til at beskytte Samfundet mod, at Personer med kriminelle Tilbøjeligheder gør Skade ved Udøvelsen af saadan Næring.

Saa anerkendelsesværdig og samfundsnyttig nu en vis Standsæresfølelse hos de Næringsdrivende — som hos andre Befolkningsdele — er, maa det dog hævdes, at den i al Fald kun i yderst ringe Grad kan bero paa Lovgivningens Vandelskrav. Der foreligger saaledes Mindretallet bekendt ingen som helst Erfaringer for, at den i 1918 i Sverige sted-fundne Ophævelse af Næringslovgivningens Vandelskrav, der som ovenfor omtalt skete som Led i Afviklingen af en Ordning svarende til den nu i Danmark bestaaende, skulde have paavirket den moralske Standard i Næringslivet eller dettes Anseelse udadtil. Om Næringslovgivningen bør opstille Vandelskrav, maa afgøres i Overensstemmelse med den Holdning, som Lovgivningsmagten iøvrigt indtager med Hensyn til Fastsættelse af Vandelsbetingelser for Udøvelse af Samfundsfunktioner, og hvis Lovgivningsmagten iøvrigt følger Udvalgets Forslag om at nedstemme sine Krav i saa Henseende, kan Mindre-tallet ikke finde det begrundet, at den samtidig af Hensyn til Samfundsmoralen opretholder Vandelsbetingelser for Udøvelse af bunden Næring.